

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S'envian es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

DUES RODES.

Una vegada un señó gròs de Ciutat, qu'era per cèrt de ses nou cases, tenia una carròssa molt maca plèna de pintures y còses daurades. per ses ròdes, y s'en anava a passetjá amb ella per demunt es Moll de Mallorca.

Un amo de possessió també hey anava per comprá blat amb so séu carro de ròda plèna; y un dia que s'ensopegá amb sa carròssa des señó, s'hi agombolá a n'es séu costat per parlá una estona amb éll.

Es témps que l'amo y es señó parlavan d'ets séus assumtos, que no tenim cap necessitat de sèbre per ara quins serian, una ròda de sa carròssa y un altre des carro, quant se véran tan propet que casi se tocavan y besavan, entaularen sa siguent conversa:

—¡Jesús! Y qu'ets de rara sense brèndoles, (esclamá sa primera.)

—Digués gòtica y acertarás, (respongué s'altre.)

—¿Que no me tròbes maca? (digué sa de sa carròssa.)

—T'hi tròb; (li contestá sa des carro amb son llenguatge brusco.)

—Y alta y ben tayada. ¿No es veritat?

—Ja 'u crech. Ben cèrt.

—Y elegant.

—Més qu'un drach.

—¿Y no me tròbes també molt ben fèta?

—¿Si t'hi tròb? Vaja si t'hi tròb. Y molt que t'hi tròb. Y com més de prop te mir, més t'hi tròb.

—¡Mira que ben pintada estich!

—Es veritat.

—¡Y aquest daurat, què rich!

—D'axò tan rich, m'en rich; si no ets d'ausina ó de rèura ó bé de faitx.

—Jò som d'uyastre sá, des més antich.

—¡Jò d'aladèrn! Ja 'u veus.

—Y encara que tant fòrta y tant daurada, felís no 'm tròb. ¿Tú heu creus?

—Ja 'u crech. Jò, sí: lo poch que som, per tot allá ahont vatx heu mostr y no preténch.

—Jò 't ténch envèja a tú, perqu'ets forana.

—¡Ja 's de rahó! A Ciutat tot son so-dròchs.

—Y còstes molt dolentes.

—Ja está espeñat del tot s'empedregat.

Y per aquest estil seguiren conversant ses dues ròdes fins qu'es señó prengué per un vent y l'amo per s'altre. Quant s'alluñavan, sa de sa carròssa li deya:

—A reveure, a reveure.

—¡Qui sab! ¡Qui sab! Jò viuré poch; ben poch; ben poch; (contestava sa des carro.)

Un quart després sa ròda de sa carròssa jamegava a cada instant.

—¿Què téns? (li digué sa séua companera.)

—¿Què vòls que ténga? Me queix de sa mala sòrt que m'ha tocat. May surt de sa parada de ses sèbes. De sa cotxeria a n'es Moll, des Moll a sa cotxeria, ó p'es carrés de Ciutat aturantmè devora una ombra.

—No 't quexes, germana méua. Tú téns un criat que 't renta y te fa neta cada dia, y te déxa més lluhenta qu'un miray.

—¿Y que 'n ténch de fé de tanta nedat si 's sòl nò 'm tòca. També tú sabs es poch menjá que mos donan.

—Es que mos basta per no está quexoses.

—Téns rahó. No mos ne donan may de més. Mos plañan es seu y s'òli com si fós maná del Cèl. Aquella ròda page-sa me contava qu'elles sempre están sodolles; y per poch que giscan, demanant menjá, los ne donan totduna amb abundancia en que vajan de camí, perque sempre duan es sarrionet de ses morques devora elles.

—Ja se sab; es pagesos menjan més qu'ets ciutadans.

—Y veuen més el Cèl, y s'ayre, y ses muntañes... y fan més pòca feyna... y se devertexan més.

—Segons com heu mires.

—Me contava que ben dematí les s'emenen l'amo un quart enfòra de ses cases y allá s'están prenguent es sòl tot

lo sant dia ben descansades mirant es missatges y es seu bestia que llauran sa terra y sembran faves y blat y xexa.

—Bé se devertexan. Vaja per quant garbetjan que deuen suhá sa llét de s'enconá.

—¿Y perqu'han de suhá?

—Perque van ben carregades de garbes.

—Vaja una casta de càrrega. Ses garbes son paya que no pésa. Nòltros pobretes hem d'agontá es buch, es cotxé, ets señós y sobre tot ses llibrèyes. ¿Què no t'en temps de ses llibrèyes que te aclucan es fuell?

—Axò son trabays petits, germana méua.

—Me contava també qu'aquest estiu les dugueran uns quants pichs a la mar a prendre bañs d'aygo salada. Y nòltros som tant desdixades que may mos hi duan. Lo més que fan es esquitarnos amb una regadora, fèntmos ballá perque no mos quexém.

—No veus qu'es vestit hermós que duym s'espeñaria.

—Mal ayre es vestit hermós que me té esclava. A ne quí. Jò 'n faré una de ses méues.

—Si 'n vòls fé cap, digau abans, que jò ténch un interés directa en lo que fasses.

—Ydò sí que la faré y será prest.

—Y quina la farás.

—¿Que faré? Fogiré y m'en aniré cridant: «Viva sa llibertat.»

—No sies lòca. Reflexiona que tú ets sa méua germana y companera, y que ses ròdes qu'una vegada ajunta es calasser han de morí plegades.

—Axò no es tant cèrt, com dius. En quant a tú, farás lo que voldrás. Jò estich cansada ja de trotá per demunt ets empedregats de Ciutat. No has reparat may quin bòn viure hey fá p'es camins de fòra pòrta. Aquell caminà encoxinat, per demunt sa pols de sa carretera, no mos déxa tocá de péus en terra y sense temermosnè ni cansarnos cap mica mos trobam un' hora enfòra, amb aquell moviment tan dols.

—Sabs si anaves per punts d'enca-lladós ó giñes.

—Veuria al manco més mon que no vetx. Veuria ses montanes de pròp; y llogarets y viles y bons hostals. Ara; sa Riera, ses quatre campanes, sa murada y un poch de vorera de mar amb un altre poch de terra de l'Horta, axò son totes ses nostres vistes.

—Aguanta y no te quexes. No vulgues tastá lo que no sabs si son matzines. Tú ets fèta per está a Ciutat y aquella per la pagesia.

—Me deya també que per sa possessió trescan per allá ahont vòlen y nòltros hem d'está subjèctes a un cotxé que devegades está Bièl y a lo milló mos envést de cap a un escopidó.

—Y qu'hey farás. ¿Hey sabs cap remey tú a n'aquest mal?

—Sí; fugí y rompre d'una vegada.

Amb axò es cotxé distrèt topá amb un cantó de paret per sa part de sa ròda que jamegava y aquesta, que poch li bastava per volarsè, s'enfadá del tot, rompé es piu des pern amb una revinglada y s'escapá d'es fuhell correuent com una lòca capavall per una còsta y botant d'alegría al veurersè deslligada de sa carròssa.

Sa séua companera quedá afollada y donant llamentos que trastornáren es cotxé, ses llibrèyes y es matex señó que devallá de sa carròssa per alleujararla; es témps que s'altra ròda que capavall corria, pegá sèca a una paret, se rompé dos anells y quatre brèndoles, y caygué tant redona com era. Vat'aquí lo que li costá sa capbuydada que va fé.

Algun témps després aquella ròda mitx afortunada jaya a un recó des magatsem d'un carraté esperant sa séua mòrt, quant hey vé entrá també véya y baldada casi del tot sa ròda plèna des carro amb a qui havia tenguda aquella conversa. Hey anava acompanyada de sa séua germana.

Després d'una bona escomesa que se féran digué sa ròda plèna a sa de sa carròssa:

—Jò ja fá massa témps que corr p'el mon. Tot heu he vist. Corregudes y balls dins totes ses viles y llogarets. He estat a Sant Marsal, a Sant Bernat y a totes ses fires y fèstes de Mallorca. Ja'm puch morí aconhortada, perque m'en vatx del tot satisfèta d'havé fèt sa feyna qu'he pogut y sense que may haja dit a l'amo: aquesta boca es méua. Per axò confiy que sa lleña que m'ha dat la vida, convertida en flamarada de festé de ball ó de llar de pau d'una familia numerosa que se té amor, s'en pujará per s'espay a formá part des nigúls del Cèl.

—Y jò pòbre de mí, moriré jove (contestá sa de sa carròssa) quant encara podia esperansá molts d'añs de lluhiment.

—¡Ca! ¡ca! t'enganes. Tú no morirás. Tú encara has de purgá sa capritxada que féres. Ja veurás com te refondrán y com ets téus anells que no han rebut soscayre, y ses téues brèndoles senceres, y ses téues cubes y llandes y

murterets servirán per fé un carro de traginé de garròt; y tornarás rodá p'es Moll més pobrement vestida qu'abans, carregada a fons, y te farán trotxá p'es carrés y plasses d'aquesta nòble Ciutat. Encara t'he de veure qualque dia desde el Cèl, tastá ses saboroses regates de ses còstes d'Algayda amb qualque viatge faxuch, giscant de lo milló y amb sa llengo defóra.

—Calla, no'm pòses triste.

—Y lo pitjò de tot, será que també et pintarán, y no será amb or y plata sinó amb pèga gréga ó vernis, y una bona emblanquinada de cals espèssa per demunt per fertè blanca.

—Calla, per amor de Déu; no'm dones més pena.

—Y quant te vèjes ben untada de fanch fins a sa boca, no esperes tení dos criats que t'fassan neta. És sol te secará aquella argila demunt tú y la durás fins que te cayga a clòsques, a fòrsa de sodrocá y passá pena.

Y axí va essè. Ara aplicau es cuento. Quantes ròdes y rodelles van de redolons a n'aquesta vida, per no haverse volguts subjèctá a sa sòrt que los estava destinada en aquest mon.

PEP D' AUBEÑA.

EMBUYS DEL DIA.

—He ubèrts un pòch ets uys
Per mirá una mica el mon,
Y vetx un esplet d'embuys
Que no puch sèbre com son.

Vetx un cégo que dú uyeres;
Un desnúu que ròba ven;
Un pelat que compra pintes;
A n'aquest mon: ¿qui'l comprèn?

—¿Axò no comprèn?

—Nó.

—¿No sabs qu'a n'es nostros dies,
Tot lo mon está replé
De trampes, embusteries,
Dolentía, y mala fè?

—Vetx En Nòfre que no sab
Sòls qui'n dia menja pá,
Predica, y es escoltat,
Y no fá sino bramá.

'Vuy a un li diu que's peix,
Qu'es carn li dirá demá;
A tothòm y a éll mateix
Amb trampes sòl ambuyá.

—¿Axò no comprèn?

—Nó.

—Aquest es un estrofolari
Que des trabay vòl sortí,
Y cerca cobrá un salari
Que no tots sòlen tení.

—Vetx aquell rich tan beato
Amb so rosari en sa má,
Dú es còll tòrt y ya amb gayato
Y pareix un sách de pá.

En que sia de bossa fòrta,
Sa consciència té a's Bordell,
Sa vergoña a sa Calòbra,
Sa picardía dins éll.

—¿Axò no comprèn?

—Nó.

—Ses beatures que fá,
No son per devoció,
Sinó per porè pillá
Y omplí més es séu sarró.

—Mira aquell altra fadrí
Qu'amb dòna véya se casa,
Géns d'amor li pòt tení
Ni fé cap mica de vasa.

Perqu'es lletja, mal forjada,
Y fluxa de enteniment:
Te gép, es tòrta y ratada
Y coxa. Vaja un present.

—¿Axò no comprèn?

—Nó.

—Aquest no's casá amb sa dòna,
Sòls se casá amb s'interés;
Sa qualitat que dú bona
Es: que té molts de dinés.

—A un témps ja havem arribat
Que s'égohisme domina
Y ha vensut la veritat
Sa mentida més indigna.

¡Fèl sa mèl ja s'es tornada!
¡Sa consciència casi es mòrta!
¡Sa vergoña está enterrada!
¡Sa picardía va fòrta!

Ara heu comprènch.

Sí.

De sa maleyta avaricia
Han nades ses males plantes,
Y son ets embuys del dia,
Trampes, trampes, y més trampes.

FEROSTAS.

LA FÍ DEL MON.

Ja tenim un altre vegada anunciada la fi del mon p'es dia 17 de Novembre d'enguany.

Un diari ha dit qu'heu sabia de bona tinta y ets altres heu han copiat com a còsa digna de que tothom la sabés, sense mirá quin resultat podria doná aquesta mala nòva a n'ets séus lectòrs.

Amb moltes de noticies sòlen fé lo mateix. Si un d'èlles, per broma ó perque son ets *Innocents*, ó perqu'está d'humó, s'en invénta una; ets altres *tu-tut, tu-tut*, convertits en trompetes escampan sa noticia per tot el mon com si fós un article de fè, perque si no la creuen, la mitx creuen.

¡Que saben de molt ets homos del dia d'avuy!

—Ja vé la fi del mon, un periòdich heu diu, (ni si fós l'Esperit Sant.)

Y citan es dia qu'ha d'essè y contan lo qu'ha de succèhí cada vint y quatre hores y heu donan tot tan espín-sellat, que nòltros ignorants, que no comprènem aquestes còses tan fòndes,

no les creym. Tan nêtes mos donan ses fites de tot, que veym qu'es una embusteria perqu'es profetes sòlen dí ses còses amb més mistèri, y amb cèrt retintin de paraules compòstes de tal manera qu'es precis fé calquetjà s'enteniment per entenderles.

Ja no es sa primera vegada dins aquest sitgle que mos donan aquest susto. Jò'm recòrd de l'añy trenta y tanys que va corre sa vèu de qu'un estèl amb cóua xocaria amb la tèrra y la faria mil miques y també deyan quin dia havia de succehí y fins y tot hey mesclavan un sábi de retxa qu'heu havia dit y ja havia observat es *cometa* y vist que s'en venia de quatres à pegá sèca à sa nòstra terreta.

¿Y que va essè? Fum de formatjada. Vengué es dia y s'estèl còm un mal pletetjadó no comparagué à sa cita y ets homos *bòns* y sábis se quedàren cul batut y cara alegre.

Me recòrd també de l'añy coranta dos, allà per devés es mes de Mars ó Abril que correu es *rum, rum*, de qu'es 25 des mes de Maitx havia d'essè la fi del mon. Tothom anava al ayre, ses dònnes tenguèran *hístèrich*. Molta gènt s'ho va creure perqu'havia poch qu'havian trèt es freres, y tomavan es convents, còsa may vista.

¿Y qué? Passá aquell temut dia y ningú tengué rès de nòu. Dich mentides. Jò vaitx rèbre una mala noticia que va essè per mí còm si fós la fi del mon. Per axò m'en recòrd encara ara des dia qu'era.

Una altre vegada diguèran es periòdichs que sa lluna havia perdut s'equilibri y que s'arrambava de cada dia à la Tèrra y que li cauria demunt. Deyan més encara. Deyan qu'havia mesté cinquanta sèt dies per arribá y aniriam cada dia vejentla més gròssa, primé còm un aré, després còm una era; y es dia que feriria sa tèrra li faria un forat à sa clòsca còm si fós una bala, s'en entraria dins sa part fusa que té y la tèrra esclataria per tots es vénts còm si fós una magrana. Arribá es dia profetisat y sa lluna no s'era moguda encara d'allà hont estava penjada.

Un altre vegada diguèren qu'havia de fé tres dies de fosca y n'hi va havé molts qu'es posàren bé amb Déu y se provehiran de candelas benehides y de ciris gròssos per tení claró. Tantes n'han dites, germanets; que ja he arribat à pèrdre es cap des fil.

Bé s'en deü riure Déu de nòltros, èll qu'ha fètes totes ses séues còses y ses d'aquest mon tan ben estudiades, tan ben compòstes qu'una no desdiu de s'altra, que no veym rès que no tenga es séu fi hò y sa séua utilitat, y que no estiga adornada de sa bellesa més gran.

Per lo mateix, reysvosnè de lo que diuen tots ets falsos profetes d'avuy en dia y estau tranquils que la fi del mon no vendrà fins qu'Ell voldrà, y que pe

ses seïnes que mos donan ets llibres bòns encara es regulá qu'estiga ben enrera.

Diu es pòble que méntres vejau néxa infants y sentigueu bramá ases teniu sèt añs de mon assegurat, y sa vèu des pòble es vèu de Déu. Per ara encara hey ha ases que braman sovintet.

¿Sabeu per qui arriba aviat la fi del mon? Per aquell que se dona à n'es vicis, per aquell que no vòl fé feyna y per aquell que futx d'una bona retgla de vida. Per tots aquests la fi del mon s'acòsta depressa perqu'aviat l'haurán perdut de vista, més aviat qu'èlles no se pensan.

Es morirsè es per èlles sa verdadera fi del mon.

Ara aquells que procuran servá es llum dret perque s'òli no vés, no ténen que tení pò de la fi del mon ni de la mòrt, sinó procurá viure amb salut y alegría y dexá cantá es diaris y es falsos profetes y no escoltá ses séues cábules ni fé cás de ses séues pretensions de sèbre més que'l Creadó; y en arribá sa nòstra derrera hora doblégá es còll amb tota tranquilidat y confiança amb Déu y adormirsè dins Ell per tota l'eternidat; esperant despertá à s'auba de aquell gran dia en qu'es mateix Creadó farà de sòl que no s'ha de pòndre may.

PEP D' AUBEÑA.

ADAGIS PAGESOS DES MES DE JURIOL.

Santa Elianò, comensa sa figa flò.
Si vòls tení bona còl, sembrala de Juriol.
Juriol, ses égos à s'era y es bòus à n'es sòl.
Juriol, séga amb bòn sòl.
Aygo de Juriol, encén es sòl.
Sa mònja heu encén, y es frare heu apaga.
Santa Magdalena, sa nòu es plèna.

XEREMIADES.

Mos han dit, no sabem si es cèrt que ses fires y fèstes de Ciutat está determinat que se fàssan de dia 11 à 18 de Setembre. Estrañam aquesta determinació que farà que ses vilés més importants de Mallorca còm son Manacó, Felanitx, Porreres y Lluchmajó no pugan vení à prendrerhi part; perque cabalment cada añy sòlen posarsè à vermá es dia 9 ó 10 y acabá cap es dia 20; y no podrán dexá ses séues feynes. En demés molts de señós ciutadans que se vèuen amb sa necessitat de presenciá ses operacions de sa verema, no serán à Ciutat p'es mateix motiu. Més tost hauriam anticipat sa fètxa de sa séua celebració que

ja era tardana, que postergarlè fins à tal punt.

Aquests quatre pòbles tots sòls representan uns coranta mil habitants.

**

Ja s'ha acabat es cantussòl d'el

Señor Alcalde mayor;
Yo soy una cigarrera;...

però ja n'han comensat un altre que diu:

¡No me maates! ¡No me maates!
Decamé vivir empás.

Vòl dí que no hem vengut à guañá rès ets qui patim de mal de cap. Y ¡jala petits! fins que venga un'altre compañia de *zarzuela* y mos impòs un altre *estribillo* tan estrafalari, tan grollé y tan forasté còm es passats.

¡Si que s'il-lustra es pòble mallorquí!

**

A la fi pareix que la gent s'anima y aumenta sa suscrició à sa llista d'accionistes per sa fundació de sa *Colonia Agrícola* à Mallorca. Ja era hora de doná mòstres de qu'estimam de bònveres es bé del país. Afronta hauria estat no correspondre à sa generosa oferta qu'un señó forasté mos fà regalant *trenta mil lliures* per posá s' *Escòla práctica de conradós*, y si es propietaris de possessions coneguessin lo que convé à n'ets séus interessos, s'hi suscriurian tots fins y tant romangués cubèrta sa cifra d'altres trenta mil lliures necessaris per du endevant aquell bòn pensament.

Emperò, entre nòltros, sa realisació des millós projectes sòl aná despai y à poch à poch; mos trobam à tèrra d'ensaymades.

Un altre dia, si Déu heu vòl, L'IGNORANCIA dirá qualque còsa més sobre l'asunto.

**

¡Ja ballam altra vegada! Ja sentim un vespre part altra es *trech-a-trech* de ses casteñetes y sa trompeteria des *boleros* per ses placetes de Ciutat. Ja tornam veure embarassades ses vies públiques per milenás de badochs que pèrden es témps mirant fé cabriòles. Ja tornam doná mòstres de que Palma sab introduhí costums pròpies de tota capital ben il-lustrada..... ¡Señó Alcalde! ¿Y no hey cauria bé un arbitri imposat demunt cada ball públich? No importaria que fós molt: just que fós una unsa ó 320 reals.

Al manco es veynats que pèrden sa sòn per amor des sòns, sabriam qu'es sufragis son per La Sala, que bé los necessita.

**

A s'Administració d'aquest setmanari, Cadena de Cort, 11, romanen alguns exemplás des primé tom de L'IG-

NORANCIA que comprèn es 80 primés números, y se vénen per 5 pessetes cada un; de mòdo que, considerant bé es prèu que merexan, vénen à sortí regalats.

COVERBOS.

Una devòta de Sant Cristòfol tenia una fiya tant feya, tant tonta y tan incapás per tot, que no trobá un desesperat que volgués carregá amb ella.

Apurada la pòbre dòna, passava es dies ajonoyada devant aquell benehit membrút, demanantli un enamorat per sa séua fiya.

Es cap derré en vengué un y no es per à dí s'alegría de sa mare; però li sortíren errats es contes, perque torná tan dolent y tractava de tal manera à sa dòna y à sa sògra qu'aquesta s'en aná à l'Iglesia y de jonoyons devant es Sant, li cantava:

Sant Cristofolò
Cara de nit d'hivèrn
Encara sou pitjó
Qu'aquell gènre méu d'infèrn.

*
**

Un pare tenia dos fiys; era molt devòt de la Santíssima Trinitat, tant que fins y tot à sa taula com prenía primé solia esclamá:

—En nom del Pare.

Es fiy majó:

—En nom del fiy.

Y es petit:

—En nom del Esperit Sant.

Es fiy petit que vèya que son pare y es séu germá prenían es bossins millós y sols li dexáven ets ossos, un dia cansat de patí fam, s'atreví à prende primé diguent:

—En nom del Pare.

Pero es séu jermá tot cremat quant vé aquell atraviment, agafá un òs y esclamá:

—Déxa el Pare ó sinó te tiraré l'Esperit Sant.

*
**

Hey havia un confrare de ses ànimes qu'estava una vegada demanant per elles just à sa pòrta d'una capèlla, y diguent à tota veu:

—Es qui tir una pesseta dins aquesta bassina trèu un'ànima del Purgatòri.

Va passá un devòt, y havent tirat sa pesseta, preguntá amb molta seriedat:

—Me diga, compare, ¿creu vostè que ja esta defòra s'ànima?

—¿Qui heu dupta? (va dí es germá.)

—Ydò, si's axí, (digué s'altre), torn prende sa pesseta, que ben tonta serà s'ànima si torna arrera.

Dauli es dit à n'aquest.....

*
**

CORRESPONDENCIA.

Barcelona 3 de Juriòl de 1881.

LO NOSTRO.

SEÑO DIRECTÓ: No's pèns que sia un bòn cuento lo que passa per aquesta tèrra de catalans amb ses còses de Mallorca, sobre tot amb ses de la menjúa. ¡Vaja una comèdia! Còm si es nòstros productes fòssen del altre mon, tenguéssin gust de pèbre couent, ò de basó de metles agres.

Més de quatre vegades, passetjant per aquests carrés, aturat devant qualque botiga ò fènt una vòlta per sa Plassa; m'han vengut tentacions d'amollarné quatre de fresques, enfadat de mala manera veent despreciá còses de que nòstros mos ne feym llepa-dits.

S'alabansa més bònna que pòren fé à lo qu'ha de passá per sa boca per arribá à n'es ventrey es assegurá que no té pèl de mallorquí; y no diré qu'axò sia per avorrimet, sinó perqu'es catalans estàn molt per lo séu en totes ses còses y per axò ténen empeno en fé tot lo hò catalá encara que sia forasté. En lo primé, els alab es gust y axí heu fèssim nòstros; en lo segon tròb que qualque vegada porian fé justicia.

Tothòm sab que de Mallorca embarcan cap à Barcelona centenás de pòrchs, moltes gabiades de conís, covonades de caragòls, etc., etc., ydò bé, anau à una botiga y demanau: tantes unses de *locino*, preguntan si es hò y vos dirán:

—Ja'u crech, ell es de la tèrra, no es pensí que sia mallorquí.

Bòno ja'n tenim, una y aquí esclam:

—¡Oh fetjarrut animal compatriòta méu que tan de greix cries per ses nòstres garrigues atapint-tè d'aglans per tú tan saborosos ò grufant dins s'asóll es semolí ben remanat, ò ses figures qu'es pagès te dona à gavetades; d'avuy envant et renuncihi, per catalá et tendré abans de neixa, ja que mòrt y capolat no vòlen que sies mallorquí.

Es conís, també son catalans, mascles tots còm se supòsa, y de bòsch per afagitó, que si aquesta fòs vère témps hauria que no'n trobarian un per necessari y es cassadós s'haurian estalviat moltes mentides.

Passem à n'es caragòls: un dia vatx riuré per ses butxaques.

Una dòna s'aturá devant una venedora de bovés.

—Mir que no son mallorquins.

Quant una mallorquina qu'estava à la mira cridá tota encesa:

—Ell qu'heu fossen yserían ben bònns, ¡recapso!

Y s'armá una saragata, y aquella valenta que devia essè afectada d'animals bañuts defensava tan bònna pasta y jò ajudava à rebatre es clau perque me parexia sentí defensá molts de paisans.

Una còsa si qu'agrada y se'n dú fòrsa d'alabanses. Son ses nòstros ensaymades; aquestes los entran per s'uy dret y basta es nòm de mallorquina per investirlí amb molt de gust y donarné bòn conta; y axò perque per bé que pròvan, no les saben, fé però si vá à dí veritat se fan ensaymades per Mallorca tan primes de sahim que lluy d'honrarlos si les tastássen mos desacreditarían en perill de pèrdre sa fama de bònns pastalés.

Fins un altre dia.

UN ESTUDIANT DOBLEGAT.

PERROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Lletra petita y gròssa, à cap escrit hey fa nòsa.

SEMBLANSES.—1. En que se cricella.
2. En que té corriòles.
3. En qu'hey ha ganxos.
4. En que té caragòl.

TRIANGUL.—Clara-Clar-Clá-CL-C.
PROBLEMA.—Es pare qu'era viudo y es fiy, se casàren amb dues germanes y foren cuñats; es fiy quedà viudo y se torna casá amb una naboda de sa primera dòna de son pare, resultant amb axò, nabot; còm aquell tio des séu fiy.

FUGA.—Aygo fresca fa bòn uy.
ENDEVINAYA.—Una espiga de xexa.

GEROGLIFICH.

I kilo DOD NA X D
+ Knog ú 1881 á

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una custòdia à n'es sòl?
2. ¿Y es pòrt à La Sèu?
3. ¿Y una escola à una Iglesia?
4. ¿Y es Mediterráneo à n'es camí de Sòlle?

UN AMICH MÈU.

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, una eyna de fusté; sa 2.ª, un Déu fals; sa 3.ª, quatre lletres de s'abecedari; sa 4.ª, una còsa molt gròssa; sa 5.ª, lo qu'es nins petits solen dí à son germá, y sa 6.ª, un lletra.

J. S.

PREGUNTES.

1. ¿Quines còses cerca sa gènt, que no les voldria trobá?
2. ¿Amb à quines quatre paraules pòren anomená tota classe d'abres qu'hey ha en el mon?
3. ¿Quina es sa còsa més atrevida?

FEROSTAS.

ENDEVINAYA.

Som germana de la mòrt
Y la gènt m'estima tant
Que molts dos pichs cada dia
Vòlen amb mí festetjá.

P.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

P. P. P.—Lo enviat no pòt aná; però no desmay, fassa qualque altre còsa.
Amich méu.—Ja veu qu'heu anam publicant.
Ferostas.—Id.; lo demés se publicarà aviat.
Quidam.—Lo mateix: segueSCAN enviant.

9 JURIOL DE 1881

Estampa d'En Pere J. Gelabert.